

„Als 't niet te lastig is....”

„Niks geen last.... 't is zonde.... van 't Wittebroodskind zeker, niewaar freule?” en als Letje verheugd knikte: „'k Zal d'r voor zorgen, oor, freule.”

Dan gleed ze weer snel in de achterhoede, kwam zoo achter Simon de eetkamer binnen, bleef nog even toezien, terwijl Laurien de koppen bouillon presenteerde en verdween dan geruischloos.

Zoo eenvoudig als de broeders anders plachten koffie te drinken — een boterham met komijnekaas of wat koud vleesch — zoo overdadig weelderig was die koffietafel, indien er gasten waren, wier komst de goedkeuring van juffrouw Lurkus had verworven en dat was ten opzichte der freules Avezaete gereedelijk het geval.

Behalve de bouillon was er een warm kerryschotelkje, een schaal gebakken molenaars, er was versch palingbrood, er waren kadetjes, hartjes en jakomienien, een trommel vol knappend versche rotjes, er was gekookt rookvleesch, ossetong en hoofdkaas, er was compôte van rozenbottels en kweepeerenmarmelade, er was een prachtige polonaise van Papegaai en een kristallen schaal met blauwe druiven, rijpe vijgen, appels, peren, noten; er was ook overal op tafel de flonkering van zwaar zilver en kristal, de glanzing van oud linnen en porcelein; op tafel stond een groote vaas met aromatisch geurende chrysanten; in den haard knetterden lustig de houtblokken; door de ramen viel het herfstzonlicht in breede schuine bundels.

„'t Is gezellig, maar biena overbodig, dit vuurtje, met de zon in de kamer” zei Letje, toen ze gezeten waren.

„Ik kan 't best velen”, sprak Simon, die in 't kille spreekkamertje heelemaal was verkleumd.

„Bè foei, zoo'n joenge man!” schertste Ciel.

„Dat 's noe 't eenigste, wat we in Domburg nooit es kunnen kriegen,” zei Letje, een paar molenaartjes op haar bord schuivend. „Weet je nog wel, dat je Ma daar ook zoo dol op was, Jan?”

Jan knikte.

„En zeekraal in 't voorjaar,” herinnerde zich Simon.

„God” sprak Ciel „dat 's noe gek zeggen, maar juist door die molennêrtjes herinner ik me noe ineens 'n dag, dat we hier als kinders ook eens met z'n vieren zoo gezeten hebben....”

„Ja....,” viel Simon, plotseling opziende op levendigen toon bij, „die dag herinner ik me ook. Dat gebeurde anders nooit. Pa en Ma waren naar Wolfaarsdiek of Cootjesplaat en jullie kwamen bij ons aan huus dansles nemen.”

„Dan waren we al op Domburg,” peinsde Letje.